PS PERSONENSCHADE UPDATES

Nieuwsbrief PS Updates

Nummer 38, 2026

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:6622 13-10-2026

Een man is tijdens een skiles op een indoor skibaan gevallen. Hij droeg geen helm en heeft door de val ernstig hersenletsel opgelopen, waarvoor hij de eigenaren van de indoor skibaan aansprakelijk houdt. In de deelgeschilprocedure heeft de rechtbank beslist dat de eigenaren onrechtmatig hebben gehandeld door onvoldoende toezicht te houden op de naleving van hun advies om tijdens de les een helm te dragen en aansprakelijk zijn voor de volledige geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade van de man. De eigenaren zijn het hier niet mee eens en hebben in de bodemprocedure bij de rechtbank gevorderd de bindende beslissingen te herzien, dan wel om toestemming te verlenen om tegen de beslissing in het deelgeschil tussentijds hoger beroep in te stellen. De rechtbank heeft deze toestemming verleend. Het hof komt tot het oordeel dat het hoger beroep niet slaagt. De eigenaren hebben hun contractuele zorgplicht geschonden. Zij hadden, gelet op het risico van skiën op een indoor skibaan waarmee een aanzienlijke snelheid wordt bereikt, bedacht moeten zijn op het gevaar van hoofdletsel na een val met daardoor mogelijk ingrijpende gevolgen. Ter voorkoming daarvan hadden de eigenaren op de skibaan minimaal actief moeten bevorderen dan wel dringend moeten adviseren dat het in hun algemene voorwaarden opgenomen advies een helm te dragen werd opgevolgd en hun cursisten bij aanvang van de les daadwerkelijk en actief moeten aanbevelen een helm te dragen. Eenvoudig te nemen maatregelen zijn evenwel niet ingezet. Dat de man in de gegeven omstandigheden, waarin niemand een helm droeg, heeft besloten ook geen helm te dragen, ontslaat hen niet van de nakoming van hun eigen contractuele zorgplicht. Er is dus toerekenbaar tekortgeschoten in de nakoming van de overeenkomst (en nakoming blijvend onmogelijk). Het hof overweegt dat of het handelen ook onrechtmatig is, onbesproken kan blijven. Met de rechtbank is het hof van oordeel dat geen sprake is van eigen schuld. Dat sprake is van een sport waarbij het risico op vallen door een eigen fout inherent aanwezig is, en waaraan de man vrijwillig op

contractuele basis deelneemt, levert nog geen eigen schuld op. Een fout bij het (indoor) skiën waarbij de skiër ten val komt is inherent aan het (indoor) skiën, dat de skiër daarbij ernstig hersenletsel oploopt doordat hij geen helm draagt, is niet inherent aan het skiën. En juist op dit punt hebben de eigenaren de zorgplicht geschonden. Met de rechtbank is het hof van oordeel dat juist bij risicovolle sporten, zoals skiën op een mechanisch voortgedreven skibaan, mag worden verwacht dat alle mogelijke voorzorgsmaatregelen worden getroffen om ongelukken en daaruit voortvloeiend letsel te voorkomen. De door de man geleden schade dient dan ook volledig te worden toegerekend aan het feit dat de eigenaren niet hebben voldaan aan de contractuele zorgplicht.

Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2702 01-09-2026
Tussenarrest. Een man is door de rechtbank tot tien jaar gevangenisstraf veroordeeld wegens poging tot moord. In hoger beroep is hij hiervan vrijgesproken. Het slachtoffer en zijn partner hebben vervolgens schadevergoeding gevorderd van de man wegens onrechtmatig handelen. De rechtbank heeft geoordeeld dat buiten redelijke twijfel is komen vast te staan dat de man de schutter was en heeft hem veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding. De man is in hoger beroep gegaan. Het hof oordeelt dat voorshands bewezen is dat de man degene is die heeft geschoten. De man wordt toegelaten tot het leveren van tegenbewijs. Voor het geval de man niet slaagt in het leveren van tegenbewijs, overweegt het hof dat het door de rechtbank aan het slachtoffer toegewezen bedrag van € 12.994 aan immateriële schadevergoeding passend is. Dit ligt binnen de bandbreedte van € 12.000 tot € 21.000 die in de Rotterdamse schaal is geïndiceerd voor Complexe breuk met blijvende gevolgen, zoals beperkingen bij het openen van de mond of bij eten, of paresthesie (een stoornis in de gevoelswaarneming) rond de kaak.

Rechtbank

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:14090 15-10-2026
Strafrecht. De rechtbank veroordeelt de verdachte tot een gevangenisstraf van dertien jaar wegens poging tot moord. De verdachte heeft meerdere malen op korte afstand met een vuurwapen voorzien van een geluiddemper gericht op het slachtoffer geschoten. Door het handelen van de verdachte is het slachtoffer ernstig gewond geraakt. Hij heeft een schotwond in het linkerbovenbeen en de kogel is operatief verwijderd. Het slachtoffer heeft tijdens de zitting gebruikgemaakt van zijn

spreekrecht en daaruit bleek dat het slachtoffer nog steeds nadelige lichamelijke en psychische gevolgen van het incident ervaart en dat het grote gevolgen heeft voor hem en zijn gezin. Het slachtoffer heeft geen vordering benadeelde partij ingediend. De officier van justitie verzoekt de rechtbank om ambtshalve de schadevergoedingsmaatregel op te leggen omdat duidelijk is dat hij schade heeft geleden en dat hij deze schade vergoed wenst te zien. In dat kader heeft de officier van justitie de rechtbank meegegeven dat er onder de verdachte conservatoir beslag is gelegd op € 22.000. De verdediging voert verweer. De rechtbank overweegt dat zij geen mogelijkheid ziet om de schadevergoedingsmaatregel op te leggen. Het slachtoffer heeft ter zitting toegelicht dat hij geen vordering benadeelde partij heeft ingediend omdat hij onbekend is met het Nederlandse straf(proces)recht en hij gelet op de aard van de zaak en de voor hem genomen veiligheidsmaatregelen geen juridische bijstand heeft kunnen vinden. Het slachtoffer heeft om deze reden een verzoek om aanhouding gedaan om alsnog met behulp van een advocaat als benadeelde partij een verzoek om schadevergoeding in te dienen. De rechtbank heeft dit verzoek ter zitting afgewezen. Het slachtoffer heeft vervolgens aangegeven dat het zijn voorkeur heeft om met professionele rechtsbijstand via een civiele procedure zijn schade te verhalen op de verdachte. Het slachtoffer heeft verteld over de mentale toestand van zijn vrouw, over de angst die is ontstaan bij alle gezinsleden, dat de schotwond goed is genezen maar zijn spieren zijn beschadigd en dat er bij hem enorm veel psychische schade is ontstaan. Het slachtoffer heeft niet verder uiteengezet waar zijn schade precies uit bestaat en ook geen informatie verschaft over eventuele blijvende beperkingen als gevolg van het door hem opgelopen (lichamelijke en/of geestelijke) letsel. Dat is voorstelbaar, nu het slachtoffer geen juridische bijstand heeft, maar het gevolg is dat de rechtbank hierdoor geen enkele indicatie heeft van de hoogte van de door het slachtoffer geleden schade. Het is aannemelijk dat de schade hoger is dan € 22.000, maar de rechtbank heeft onvoldoende informatie om in te schatten om welk bedrag het minstens zal gaan. Nu ieder aanknopingspunt voor de hoogte van het schadebedrag ontbreekt zal de rechtbank de schadevergoedingsmaatregel niet opleggen.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:14306 14-10-2026
Incidentvonnis. In 2024 heeft een verkeersongeval plaatsgevonden. De verzekeraar heeft de aansprakelijkheid van de verzekerde erkend jegens de wederpartij. De wederpartij heeft sedert het ongeval fysieke en psychische klachten en werkt sinds het ongeval niet meer. Hij was als zelfstandig ondernemer werkzaam in de bouw. Partijen

verschillen van mening of een vaststellingovereenkomst was gesloten met finale kwijting. De rechtbank heeft in een tussenbeschikking geoordeeld dat geen vaststellingovereenkomst is gesloten en dat door de wederpartij geen finale kwijting is verleend. De verzekeraar is het niet eens met de tussenbeschikking en verzoekt toestemming om tussentijds hoger beroep in te mogen stellen tegen de tussenbeschikking. De rechtbank wijst dit verzoek toe (art. 1019cc Rv.). De beslissing in deelgeschil brengt, in combinatie met de erkenning van aansprakelijkheid, mee, dat in deze bodemprocedure zal moeten worden vastgesteld in hoeverre de klachten/beperkingen die de wederpartij noemt veroorzaakt zijn door het ongeval en vervolgens welke schadevergoeding de verzekeraar aan hem dient te betalen. Gelet op het debat in het deelgeschil zoals dat blijkt uit de gewezen eindbeschikking zullen daartoe eerst nadere medische gegevens nodig zijn en – vermoedelijk – een deskundigenbericht op medisch gebied, en mogelijk vervolgens nader debat met bewijslevering over de omvang van de schade wegens verlies aan verdienvermogen. Dit alles zal geruime tijd duren en is niet noodzakelijk als het hof van oordeel zou zijn dat er wel een vaststellingsovereenkomst is gesloten.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:14304 13-10-2026
Deelgeschil. In 2024 heeft een verkeersongeval plaatsgevonden. De verzekeraar heeft de aansprakelijkheid van de verzekerde erkend jegens de wederpartij. De wederpartij heeft sedert het ongeval fysieke en psychische klachten en werkt sinds het ongeval niet meer. Hij was als zelfstandig ondernemer werkzaam in de bouw. Partijen verschillen van mening of een vaststellingovereenkomst was gesloten met finale kwijting. De rechtbank heeft in een tussenbeschikking geoordeeld dat geen vaststellingovereenkomst is gesloten en dat door de wederpartij geen finale kwijting is verleend. De verzekeraar heeft bericht hoger beroep te willen instellen tegen de tussenbeschikking. De man verzoekt nu dat de rechtbank de verzekeraar onder meer veroordeelt om een voorschot op de reeds verschenen schade aan hem te betalen van € 80.000 (lumpsum). De rechtbank wijst dit verzoek af gelet op de aanzienlijke onduidelijkheid over het causaal verband en de omvang van de schade. Er is dus ook onvoldoende grond voor toekenning van een lager voorschot.

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:29816 09-10-2026
In augustus 2021 heeft een huisarts visite afgelegd bij een patiënte in verband met een geïnfecteerde wond aan het rechteronderbeen. Tijdens het met een schaar verwijderen van een verband om dat onderbeen, heeft de huisarts twee wondjes

veroorzaakt. In januari 2022 is de patiënte overleden als gevolg van een bloeding. De dochter van de patiënte heeft onder meer de huisarts aansprakelijk gesteld. Zij stelt dat de huisarts in strijd met de professionele standaard heeft gehandeld door het verband op het rechteronderbeen van haar moeder met een 'gewone' schaar te verwijderen in plaats van het verband los te weken of een verbandschaar te gebruiken. Volgens haar is de fatale bloeding uit de door de huisarts veroorzaakte wond ontstaan. Subsidiair stelt zij dat haar moeder is overleden door gebrek aan nazorg. Zij verzoekt nu onder meer dat een voorlopig deskundigenonderzoek zal worden verricht. De huisarts voert verweer. Het verzoek om deskundigen te benoemen zou prematuur zijn, omdat partijen fundamenteel van mening verschillen over de feitelijke toedracht. De rechtbank wijst het verzoek om een deskundigenbericht te gelasten door een huisartsgeneeskundige toe. De dochter heeft voldoende belang bij toewijzing van dit verzoek. Het verzoek om een vaatchirurg als deskundige te benoemen, op voorwaarde dat de huisarts in strijd met de professionele standaard heeft gehandeld, zal worden afgewezen. In onderhavige zaak is tussen partijen in geschil welke schaar de huisarts heeft gebruikt bij het verwijderen van het verband bij patiënte en of hij daarmee in strijd heeft gehandeld met de professionele standaard. Zolang nog niet vaststaat of de huisarts in strijd heeft gehandeld met de professionele standaard, acht de rechtbank dit verzoek prematuur. Ten overvloede overweegt de rechtbank dat als zou blijken dat de huisarts bij het verwijderen van het verband onzorgvuldig heeft gehandeld, dit nog niet zonder meer maakt dat hij (mede)aansprakelijk is voor de schade van de dochter als gevolg van het overlijden van haar moeder. Op het eerste gezicht lijken bij het – zeer onfortuinlijke – overlijden van patiënte immers vele factoren een rol te hebben gespeeld. Of de dochter onder aan de streep veel baat heeft bij het deskundigenonderzoek valt om die reden te betwijfelen, maar dat is een afweging die zij zelf – mede in het licht van de met dat onderzoek gemoeide kosten – zal dienen te maken.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:7191 07-10-2026
Deelgeschil. Een uitzendkracht stelt dat zij in 2022 tijdens magazijnwerkzaamheden schade aan haar linkerduim zou hebben opgelopen. De kantonrechter merkt op dat (de advocaat van) de vrouw in het verzoekschrift niets heeft gezegd over de toedracht van het ongeval, behalve dat de vrouw tijdens haar werkzaamheden haar duim heeft verdraaid. Pas tijdens de mondelinge behandeling heeft de vrouw – desgevraagd – meer informatie over het gestelde arbeidsongeval gegeven. Het ongeval zou bij het dichtplakken van een doos zijn gebeurd, toen de plakbandroller zou hebben gehaperd.

De vrouw heeft verder gesteld dat zij zich na het ongeval bij haar manager heeft gemeld. Beide stellingen zijn gemotiveerd betwist. Vast staat dat het gestelde ongeval niet door (een van) haar collega's is gezien. Ook is niet gebleken dat de vrouw onmiddellijk na het gestelde ongeval hiervan mededeling heeft gedaan aan (een van) haar collega's of haar leidinggevende. Verder is van belang dat zij zich pas na ongeveer een maand bij de huisarts heeft gemeld. Bovendien blijkt uit de overgelegde medische informatie dat de vrouw voor het gestelde arbeidsongeval al klachten had aan haar linkerduim. De kantonrechter is dan ook van oordeel dat niet is vast komen te staan dat de vrouw een arbeidsongeval is overkomen en dat zij als gevolg daarvan schade heeft geleden.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:7092 05-10-2026
Deelgeschil. In 2018 heeft een man een duik in ondiep water genomen vanaf een steiger. Hij liep daarbij een incomplete dwarslaesie op waardoor hij blijvend rolstoelgebonden is. De man meent dat de beheerder en toezichthouder van de locatie aansprakelijk is voor dit ongeval. De beheerder betwist dit. De rechtbank gaat de Kelderluik-criteria langs en oordeelt dat de beheerder onrechtmatig gevaarzettend heeft gehandeld. De beheerder heeft zijn zorgplicht geschonden door geen waarschuwingsborden of verbodsborden te plaatsen. Er is sprake van een causaal verband tussen de onrechtmatige gevaarzetting en de eigen schuld. De rechtbank overweegt dat er wel sprake is van eigen schuld van de man. De man wist dat het water ondiep was en kon de bodem vanaf de kade zien. Bovendien volgt uit het overgelegde medisch dossier dat de man ten tijde van het ongeval 10 eenheden alcohol had genuttigd, hetgeen gelijk staat aan een alcoholpromillage van zo'n 1,5 tot 2,0%. Het is een feit van algemene bekendheid dat iemand bij een dergelijke hoeveelheid alcohol minder controle heeft over de manier waarop wordt gedoken en dat minder voorzichtigheid wordt betracht. Onder deze omstandigheden heeft hij een groot risico genomen door op die plaats in het water te duiken. Dit valt hem toe te rekenen. De conclusie is dat de mate waarin de aan de man toe te rekenen omstandigheden hebben bijgedragen aan het ontstaan van het ongeval wordt gesteld op 50%. In dit geval eist de billijkheid een andere verdeling van de schade. De man heeft door het ongeval op jonge leeftijd zwaar letsel opgelopen dat hem blijvend invalide maakt. Daarnaast is hij niet verzekerd voor zijn schade en is de beheerder dat wel. De schade is bovendien omvangrijk. Op grond hiervan is een billijkheidscorrectie van 20% gerechtvaardigd.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:6818 19-08-2026
Een stichting stelt dat een grote groep vrouwen gezondheidsklachten ervaart door een permanente sterilisatiemethode middels een implantaat en spreekt de producent aan. In een eerder tussenvonnis heeft de rechtbank geconcludeerd dat zij meer informatie nodig heeft om te kunnen beslissen of de klachten van de vrouwen veroorzaakt worden door het implantaat of dat het implantaat gebrekkig is. De rechtbank benoemt in dit tussenvonnis een commissie van deskundigen. Deze bestaat uit twee klinisch epidemiologen, twee gynaecologen en een immunoloog. De rechtbank zal de commissie vragen haar te informeren over de (methodologische) kwaliteit, zeggingskracht en relevantie van de verschillende onderzoeken die de vrouwen en de producent hebben aangehaald. Ook wil de rechtbank laten toetsen of de producent meer en andere onderzoeken had kunnen laten doen naar (de veiligheid van) het implantaat dan die zij heeft verricht. Tot slot zal de commissie in meer algemene zin worden gevraagd of er nog andere zaken uit het dossier relevant zijn voor de vraag of en in welke mate het implantaat bepaalde gezondheidsklachten veroorzaakt. De rechtbank heeft in het tussenvonnis aangekondigd welke vragen zij aan de commissie zou willen stellen. Partijen hebben daarop gereageerd en hebben wijzigingen en aanvullingen voorgesteld. De rechtbank past enkele vragen aan. Voor zover partijen de vragen ruimer, beperkter, gedetailleerder of andersluidend hebben voorgesteld, gaat de rechtbank daaraan voorbij. De beantwoording van de hiervoor genoemde vragen is naar het oordeel van de rechtbank voldoende om de gewenste voorlichting en informatie te krijgen. De commissie heeft binnen het kader van de hiervoor genoemde vragen voldoende ruimte en gelegenheid om de rechtbank naar beste weten te kunnen voorlichten. De vrouwen krijgen niet de mogelijkheid om te reageren op het groot aantal nieuwe stukken die de producent heeft ingediend. Het is aan de commissie om de vrouwen op een geschikt moment, bijvoorbeeld in de reactie op het conceptrapport, de gelegenheid te geven om te reageren op (een deel van) de nieuwe stukken, voor zover deze betrekking hebben op het onderzoek en daarvoor relevant zijn. De rechtbank bepaalt voor nu dat het mededelingenverbod ex artikel 28 Rv voor zover nodig enkel wordt opgeheven, in die zin dat de bestuurders en de leden van de raad van toezicht van de stichting, haar advocaten en eventuele (medische) partijdeskundigen kennis mogen nemen van de documenten, mits geheimhouding door hen gewaarborgd is door afspraken daarover met de stichting. Zij mogen deze documenten en de inhoud daarvan niet delen met andere derden, waaronder bijvoorbeeld haar achterban, en/of daarover mededelingen doen. Zodra de commissie

het onderzoek heeft afgerond, kan de stichting desgewenst opnieuw een verzoek doen om het mededelingenverbod op te heffen voor zover bepaalde documenten, die de producent heeft overgelegd, zodanig van belang zijn (geweest) dat zij anderen wil informeren. De rechtbank overweegt dat de commissie zelf regie mag voeren over het onderzoek en mag bepalen wat zij nodig en efficiënt acht. Daarbij moet zij wel de Leidraad deskundigen in Civiele zaken in acht nemen. Tot slot zal de rechtbank op voorhand geen termijnen vaststellen voor (de voortgang van) het deskundigenonderzoek.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:5952 18-02-2026
In 2023 is een man betrokken geraakt bij een verkeersongeluk. De man stelt dat de WAM-verzekeraar van de andere automobilist gehouden is de door hem gelden en nog te lijden schade als gevolg van het ongeval te dekken. Volgens de man had de andere automobilist in de gegeven omstandigheden moeten stoppen voor het oranje stoplicht en had hij rekening moeten houden met het overige verkeer op dit drukke kruispunt. Hij heeft daarom een verkeersfout begaan. De WAM-verzekeraar voert verweer. Het kan volgens de WAM-verzekeraar niet anders dan dat de man zelf door rood is gereden, omdat de verkeerslichten volgens de fasediagram van de gemeente conflicterend met elkaar zijn en de automobilist door oranje reed. De rechtbank oordeelt dat op de man de (stelplicht en) bewijslast rust van zijn stelling dat de andere automobilist een verkeersfout heeft gemaakt. Anders dan de WAM-verzekeraar stelt heeft de man meer bewijs bijgebracht dan de verklaringen tijdens het voorlopig getuigenverhoor. Er is immers ook het proces-verbaal van de politie, het onbetwiste letsel en de schade aan de voertuigen. De politie heeft in het proces-verbaal genoteerd dat de man stilstond voor een rood verkeerslicht en is gaan rijden op het moment dat het verkeerslicht groen werd. Uit het proces-verbaal blijkt ook dat de andere automobilist verdachte is. Uit het letsel en de schade aan de voertuigen blijkt dat er een aanrijding met behoorlijke kracht heeft plaatsgevonden. Aangenomen moet worden dat de verkeerslichteninstallatie naar behoren werkte. Dat betekent dat partijen niet elk tegelijk groen licht gehad kunnen hebben. Tegen die achtergrond en gelet op de verklaringen van beide bestuurders, die allebei ontkennen door rood gereden te zijn, moet in beginsel aangenomen worden dat de automobilist door groen is gereden, maar op dat uitgangspunt moet hier een uitzondering worden gemaakt omdat hij zelf als getuige heeft verklaard dat hij door oranje heeft gereden. Veronderstellenderwijs aannemend dat de man door rood is gereden heeft de automobilist toch een verkeersfout gemaakt. De automobilist heeft namelijk verklaard

dat hij het verkeerslicht van groen naar oranje heeft zien overspringen en hij heeft het nog op oranje zien staan toen hij voor de tweede keer naar het stoplicht keek. De verkeersregels brengen mee, dat hij toen in beginsel had behoren te stoppen. Het is onduidelijk hoe hard de man zelf reed. Op de zitting heeft de rechter met partijen foto's van de auto van de automobilist bekeken. Daarop is een flinke deuk te zien. Dit, in combinatie met het als zodanig niet betwiste letsel van de man, wijst erop dat de man waarschijnlijk vrij hard heeft opgetrokken en gereden. Ook voor de man geldt dat hij moest opletten toen hij het kruispunt opreed. Hoogstwaarschijnlijk zijn de automobilist en de man beiden onvoorzichtig het kruispunt opgereden, maar artikel 6:101 BW wordt niet ambtshalve toegepast en de WAM-verzekeraar heeft geen 'eigenschuldverweer' gevoerd. Dit kan dus in het midden blijven.

RECHTSPRAAK

Strafrecht. De rechtbank veroordeelt de verdachte tot een gevangenisstraf van dertien jaar wegens poging tot moord. De verdachte heeft meerdere malen op korte afstand met een vuurwapen voorzien van een geluiddemper gericht op het slachtoffer geschoten. Door het handelen van de verdachte is het slachtoffer ernstig gewond geraakt. Hij heeft een schotwond in het linkerbovenbeen en de kogel is operatief verwijderd. Het slachtoffer heeft tijdens de zitting gebruikgemaakt van zijn spreekrecht en daaruit bleek dat het slachtoffer nog steeds nadelige lichamelijke en psychische gevolgen van het incident ervaart en dat het grote gevolgen heeft voor hem en zijn gezin. Het slachtoffer heeft geen vordering benadeelde partij ingediend. De officier van justitie verzoekt de rechtbank om ambtshalve de schadevergoedingsmaatregel op te leggen omdat duidelijk is dat hij schade heeft geleden en dat hij deze schade vergoed wenst te zien. In dat kader heeft de officier van justitie de rechtbank meegegeven dat er onder de verdachte conservatoir beslag is gelegd op € 22.000. De verdediging voert verweer. De rechtbank overweegt dat zij geen mogelijkheid ziet om de schadevergoedingsmaatregel op te leggen. Het slachtoffer heeft ter zitting toegelicht dat hij geen vordering benadeelde partij heeft ingediend omdat hij onbekend is met het Nederlandse straf(proces)recht en hij gelet op de aard van de zaak en de voor hem genomen veiligheidsmaatregelen geen juridische bijstand heeft kunnen vinden. Het slachtoffer heeft om deze reden een verzoek om aanhouding gedaan om alsnog met behulp van een advocaat als benadeelde partij een verzoek om schadevergoeding in te dienen. De rechtbank heeft dit verzoek ter zitting afgewezen. Het slachtoffer heeft vervolgens aangegeven dat het zijn voorkeur heeft om met professionele rechtsbijstand via een civiele procedure zijn schade

te verhalen op de verdachte. Het slachtoffer heeft verteld over de mentale toestand van zijn vrouw, over de angst die is ontstaan bij alle gezinsleden, dat de schotwond goed is genezen maar zijn spieren zijn beschadigd en dat er bij hem enorm veel psychische schade is ontstaan. Het slachtoffer heeft niet verder uiteengezet waar zijn schade precies uit bestaat en ook geen informatie verschaft over eventuele blijvende beperkingen als gevolg van het door hem opgelopen (lichamelijke en/of geestelijke) letsel. Dat is voorstelbaar, nu het slachtoffer geen juridische bijstand heeft, maar het gevolg is dat de rechtbank hierdoor geen enkele indicatie heeft van de hoogte van de door het slachtoffer geleden schade. Het is aannemelijk dat de schade hoger is dan € 22.000, maar de rechtbank heeft onvoldoende informatie om in te schatten om welk bedrag het minstens zal gaan. Nu ieder aanknopingspunt voor de hoogte van het schadebedrag ontbreekt zal de rechtbank de schadevergoedingsmaatregel niet opleggen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland
Datum uitspraak: 15-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:14090
Zaaknummer: 15/220166-25
Rechters: J.M. Jongkind, N.M.L. Rogmans en L.M. Nieuwenhuijs
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In augustus 2021 heeft een huisarts visite afgelegd bij een patiënte in verband met een geïnfecteerde wond aan het rechteronderbeen. Tijdens het met een schaar verwijderen van een verband om dat onderbeen, heeft de huisarts twee wondjes veroorzaakt. In januari 2022 is de patiënte overleden als gevolg van een bloeding. De dochter van de patiënte heeft onder meer de huisarts aansprakelijk gesteld. Zij stelt dat de huisarts in strijd met de professionele standaard heeft gehandeld door het verband op het rechteronderbeen van haar moeder met een 'gewone' schaar te verwijderen in plaats van het verband los te weken of een verbandschaar te gebruiken. Volgens haar is de fatale bloeding uit de door de huisarts veroorzaakte wond ontstaan. Subsidiair stelt zij dat haar moeder is overleden door gebrek aan nazorg. Zij verzoekt nu onder meer dat een voorlopig deskundigenonderzoek zal worden verricht. De huisarts voert verweer. Het verzoek om deskundigen te benoemen zou prematuur zijn, omdat partijen fundamenteel van mening verschillen over de feitelijke toedracht. De rechtbank wijst het verzoek om een deskundigenbericht te gelasten door een huisartsgeneeskundige toe. De dochter heeft voldoende belang bij toewijzing van dit verzoek. Het verzoek om een vaatchirurg als deskundige te benoemen, op voorwaarde dat de huisarts in strijd met de professionele standaard heeft gehandeld, zal worden afgewezen. In onderhavige zaak is tussen partijen in geschil welke schaar de huisarts heeft gebruikt bij het verwijderen van het verband bij patiënte en of hij daarmee in strijd heeft gehandeld met de professionele standaard. Zolang nog niet vaststaat of de huisarts in strijd heeft gehandeld met de professionele standaard, acht de rechtbank dit verzoek prematuur. Ten overvloede overweegt de rechtbank dat als zou blijken dat de huisarts bij het verwijderen van

het verband onzorgvuldig heeft gehandeld, dit nog niet zonder meer maakt dat hij (mede)aansprakelijk is voor de schade van de dochter als gevolg van het overlijden van haar moeder. Op het eerste gezicht lijken bij het – zeer onfortuinlijke – overlijden van patiënte immers vele factoren een rol te hebben gespeeld. Of de dochter onder aan de streep veel baat heeft bij het deskundigenonderzoek valt om die reden te betwijfelen, maar dat is een afweging die zij zelf – mede in het licht van de met dat onderzoek gemoeide kosten – zal dienen te maken.

Instantie: Rechtbank Den Haag
Datum uitspraak: 09-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:29816
Zaaknummer: 707172
Rechters: S.M. de Bruijn
Advocaten: J.G. Verpaalen en R.J. Schellevis
Wetsartikelen: 202 Rv en 3:303 BW

RECHTSPRAAK

Een stichting stelt dat een grote groep vrouwen gezondheidsklachten ervaart door een permanente sterilisatiemethode middels een implantaat en spreekt de producent aan. In een eerder tussenvonnis heeft de rechtbank geconcludeerd dat zij meer informatie nodig heeft om te kunnen beslissen of de klachten van de vrouwen veroorzaakt worden door het implantaat of dat het implantaat gebrekkig is. De rechtbank benoemt in dit tussenvonnis een commissie van deskundigen. Deze bestaat uit twee klinisch epidemiologen, twee gynaecologen en een immunoloog. De rechtbank zal de commissie vragen haar te informeren over de (methodologische) kwaliteit, zeggingskracht en relevantie van de verschillende onderzoeken die de vrouwen en de producent hebben aangehaald. Ook wil de rechtbank laten toetsen of de producent meer en andere onderzoeken had kunnen laten doen naar (de veiligheid van) het implantaat dan die zij heeft verricht. Tot slot zal de commissie in meer algemene zin worden gevraagd of er nog andere zaken uit het dossier relevant zijn voor de vraag of en in welke mate het implantaat bepaalde gezondheidsklachten veroorzaakt. De rechtbank heeft in het tussenvonnis aangekondigd welke vragen zij aan de commissie zou willen stellen. Partijen hebben daarop gereageerd en hebben wijzigingen en aanvullingen voorgesteld. De rechtbank past enkele vragen aan. Voor zover partijen de vragen ruimer, beperkter, gedetailleerder of andersluidend hebben voorgesteld, gaat de rechtbank daaraan voorbij. De beantwoording van de hiervoor genoemde vragen is naar het oordeel van de rechtbank voldoende om de gewenste voorlichting en informatie te krijgen. De commissie heeft binnen het kader van de hiervoor genoemde vragen voldoende ruimte en gelegenheid om de rechtbank naar beste weten te kunnen

voorlichten. De vrouwen krijgen niet de mogelijkheid om te reageren op het groot aantal nieuwe stukken die de producent heeft ingediend. Het is aan de commissie om de vrouwen op een geschikt moment, bijvoorbeeld in de reactie op het conceptrapport, de gelegenheid te geven om te reageren op (een deel van) de nieuwe stukken, voor zover deze betrekking hebben op het onderzoek en daarvoor relevant zijn. De rechtbank bepaalt voor nu dat het mededelingenverbod ex artikel 28 Rv voor zover nodig enkel wordt opgeheven, in die zin dat de bestuurders en de leden van de raad van toezicht van de stichting, haar advocaten en eventuele (medische) partijdeskundigen kennis mogen nemen van de documenten, mits geheimhouding door hen gewaarborgd is door afspraken daarover met de stichting. Zij mogen deze documenten en de inhoud daarvan niet delen met andere derden, waaronder bijvoorbeeld haar achterban, en/of daarover mededelingen doen. Zodra de commissie het onderzoek heeft afgerond, kan de stichting desgewenst opnieuw een verzoek doen om het mededelingenverbod op te heffen voor zover bepaalde documenten, die de producent heeft overgelegd, zodanig van belang zijn (geweest) dat zij anderen wil informeren. De rechtbank overweegt dat de commissie zelf regie mag voeren over het onderzoek en mag bepalen wat zij nodig en efficiënt acht. Daarbij moet zij wel de Leidraad deskundigen in Civiele zaken in acht nemen. Tot slot zal de rechtbank op voorhand geen termijnen vaststellen voor (de voortgang van) het deskundigenonderzoek.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland
Datum uitspraak: 19-08-2026
ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:6818
Zaaknummer: C/16/555152
Rechters: J.R. Hurenkamp, M.H. Erich en H.J. ter Meulen
Advocaten: M.N. van Dam, T.H.W. Korvinus, E.J.E. Fetter, L.E.J. Korsten, T.S.F. Hautvast en D.A.E.

Rietveld
Wetsartikelen: 28 Rv

RECHTSPRAAK

Een man is tijdens een skiles op een indoor skibaan gevallen. Hij droeg geen helm en heeft door de val ernstig hersenletsel opgelopen, waarvoor hij de eigenaren van de indoor skibaan aansprakelijk houdt. In de deelgeschilprocedure heeft de rechtbank beslist dat de eigenaren onrechtmatig hebben gehandeld door onvoldoende toezicht te houden op de naleving van hun advies om tijdens de les een helm te dragen en aansprakelijk zijn voor de volledige geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade van de man. De eigenaren zijn het hier niet mee eens en hebben in de bodemprocedure bij de rechtbank gevorderd de bindende beslissingen te herzien, dan wel om toestemming te verlenen om tegen de beslissing in het deelgeschil tussentijds hoger beroep in te stellen. De rechtbank heeft deze toestemming verleend. Het hof komt tot het oordeel dat het hoger beroep niet slaagt. De eigenaren hebben hun contractuele zorgplicht geschonden. Zij hadden, gelet op het risico van skiën op een indoor skibaan waarmee een aanzienlijke snelheid wordt bereikt, bedacht moeten zijn op het gevaar van hoofdletsel na een val met daardoor mogelijk ingrijpende gevolgen. Ter voorkoming daarvan hadden de eigenaren op de skibaan minimaal actief moeten bevorderen dan wel dringend moeten adviseren dat het in hun algemene voorwaarden opgenomen advies een helm te dragen werd opgevolgd en hun cursisten bij aanvang van de les daadwerkelijk en actief moeten aanbevelen een helm te dragen. Eenvoudig te nemen maatregelen zijn evenwel niet ingezet. Dat de man in de gegeven omstandigheden, waarin niemand een helm droeg, heeft besloten ook geen helm te dragen, ontslaat hen niet van de nakoming van hun eigen contractuele zorgplicht. Er is dus toerekenbaar tekortgeschoten in de nakoming van de overeenkomst (en nakoming blijvend onmogelijk). Het hof overweegt dat of het handelen ook onrechtmatig is,

onbesproken kan blijven. Met de rechtbank is het hof van oordeel dat geen sprake is van eigen schuld. Dat sprake is van een sport waarbij het risico op vallen door een eigen fout inherent aanwezig is, en waaraan de man vrijwillig op contractuele basis deelneemt, levert nog geen eigen schuld op. Een fout bij het (indoor) skiën waarbij de skiër ten val komt is inherent aan het (indoor) skiën, dat de skiër daarbij ernstig hersenletsel oploopt doordat hij geen helm draagt, is niet inherent aan het skiën. En juist op dit punt hebben de eigenaren de zorgplicht geschonden. Met de rechtbank is het hof van oordeel dat juist bij risicovolle sporten, zoals skiën op een mechanisch voortgedreven skibaan, mag worden verwacht dat alle mogelijke voorzorgsmaatregelen worden getroffen om ongelukken en daaruit voortvloeiend letsel te voorkomen. De door de man geleden schade dient dan ook volledig te worden toegerekend aan het feit dat de eigenaren niet hebben voldaan aan de contractuele zorgplicht.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden
Datum uitspraak: 13-10-2026
ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:6622
Zaaknummer: 200.356.483/01
Rechters: J.E. Wichers, H. de Hek en J.W. Bockwinkel
Advocaten: B.M. Stroetinga en M. de Schiffart
Wetsartikelen: 6:74 BW, 6:162 BW en 6:101 BW

RECHTSPRAAK

Incidentvonnis. In 2024 heeft een verkeersongeval plaatsgevonden. De verzekeraar heeft de aansprakelijkheid van de verzekerde erkend jegens de wederpartij. De wederpartij heeft sedert het ongeval fysieke en psychische klachten en werkt sinds het ongeval niet meer. Hij was als zelfstandig ondernemer werkzaam in de bouw. Partijen verschillen van mening of een vaststellingovereenkomst was gesloten met finale kwijting. De rechtbank heeft in een tussenbeschikking geoordeeld dat geen vaststellingovereenkomst is gesloten en dat door de wederpartij geen finale kwijting is verleend. De verzekeraar is het niet eens met de tussenbeschikking en verzoekt toestemming om tussentijds hoger beroep in te mogen stellen tegen de tussenbeschikking. De rechtbank wijst dit verzoek toe (art. 1019cc Rv.). De beslissing in deelgeschil brengt, in combinatie met de erkenning van aansprakelijkheid, mee, dat in deze bodemprocedure zal moeten worden vastgesteld in hoeverre de klachten/beperkingen die de wederpartij noemt veroorzaakt zijn door het ongeval en vervolgens welke schadevergoeding de verzekeraar aan hem dient te betalen. Gelet op het debat in het deelgeschil zoals dat blijkt uit de gewezen eindbeschikking zullen daartoe eerst nadere medische gegevens nodig zijn en – vermoedelijk – een deskundigenbericht op medisch gebied, en mogelijk vervolgens nader debat met bewijslevering over de omvang van de schade wegens verlies aan verdienvermogen. Dit alles zal geruime tijd duren en is niet noodzakelijk als het hof van oordeel zou zijn dat er wel een vaststellingsovereenkomst is gesloten.

Instantie: Rechtbank Rotterdam
Datum uitspraak: 14-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:14306
Zaaknummer: C/10/721083/ HA ZA 26-505
Rechters: P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten
Advocaten: B.M. Stroetinga en D. Tap
Wetsartikelen: 1019cc lid 3 sub a Rv

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Een uitzendkracht stelt dat zij in 2022 tijdens magazijnwerkzaamheden schade aan haar linkerduim zou hebben opgelopen. De kantonrechter merkt op dat (de advocaat van) de vrouw in het verzoekschrift niets heeft gezegd over de toedracht van het ongeval, behalve dat de vrouw tijdens haar werkzaamheden haar duim heeft verdraaid. Pas tijdens de mondelinge behandeling heeft de vrouw – desgevraagd – meer informatie over het gestelde arbeidsongeval gegeven. Het ongeval zou bij het dichtplakken van een doos zijn gebeurd, toen de plakbandroller zou hebben gehaperd. De vrouw heeft verder gesteld dat zij zich na het ongeval bij haar manager heeft gemeld. Beide stellingen zijn gemotiveerd betwist. Vast staat dat het gestelde ongeval niet door (een van) haar collega's is gezien. Ook is niet gebleken dat de vrouw onmiddellijk na het gestelde ongeval hiervan mededeling heeft gedaan aan (een van) haar collega's of haar leidinggevende. Verder is van belang dat zij zich pas na ongeveer een maand bij de huisarts heeft gemeld. Bovendien blijkt uit de overgelegde medische informatie dat de vrouw voor het gestelde arbeidsongeval al klachten had aan haar linkerduim. De kantonrechter is dan ook van oordeel dat niet is vast komen te staan dat de vrouw een arbeidsongeval is overkomen en dat zij als gevolg daarvan schade heeft geleden.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland
Datum uitspraak: 07-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:7191
Zaaknummer: 12216017 \ UE VERZ 26-186
Rechters: J.M.P. Drijkoningen

Advocaten: J.W. Menkveld en I. Ghazarian
Wetsartikelen: 7:658 BW en 1019w Rv

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. In 2024 heeft een verkeersongeval plaatsgevonden. De verzekeraar heeft de aansprakelijkheid van de verzekerde erkend jegens de wederpartij. De wederpartij heeft sedert het ongeval fysieke en psychische klachten en werkt sinds het ongeval niet meer. Hij was als zelfstandig ondernemer werkzaam in de bouw. Partijen verschillen van mening of een vaststellingovereenkomst was gesloten met finale kwijting. De rechtbank heeft in een tussenbeschikking geoordeeld dat geen vaststellingovereenkomst is gesloten en dat door de wederpartij geen finale kwijting is verleend. De verzekeraar heeft bericht hoger beroep te willen instellen tegen de tussenbeschikking. De man verzoekt nu dat de rechtbank de verzekeraar onder meer veroordeelt om een voorschot op de reeds verschenen schade aan hem te betalen van € 80.000 (lumpsum). De rechtbank wijst dit verzoek af gelet op de aanzienlijke onduidelijkheid over het causaal verband en de omvang van de schade. Er is dus ook onvoldoende grond voor toekenning van een lager voorschot.

Instantie: Rechtbank Rotterdam
Datum uitspraak: 13-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:14304
Zaaknummer: C/10/712603/ HA RK 25-1264
Rechters: P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten
Advocaten: D. Tap en B.M. Stroetinga
Wetsartikelen: 1019w Rv

RECHTSPRAAK

Tussenarrest. Een man is door de rechtbank tot tien jaar gevangenisstraf veroordeeld wegens poging tot moord. In hoger beroep is hij hiervan vrijgesproken. Het slachtoffer en zijn partner hebben vervolgens schadevergoeding gevorderd van de man wegens onrechtmatig handelen. De rechtbank heeft geoordeeld dat buiten redelijke twijfel is komen vast te staan dat de man de schutter was en heeft hem veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding. De man is in hoger beroep gegaan. Het hof oordeelt dat voorshands bewezen is dat de man degene is die heeft geschoten. De man wordt toegelaten tot het leveren van tegenbewijs. Voor het geval de man niet slaagt in het leveren van tegenbewijs, overweegt het hof dat het door de rechtbank aan het slachtoffer toegewezen bedrag van € 12.994 aan immateriële schadevergoeding passend is. Dit ligt binnen de bandbreedte van € 12.000 tot € 21.000 die in de Rotterdamse schaal is geïndiceerd voor Complexe breuk met blijvende gevolgen, zoals beperkingen bij het openen van de mond of bij eten, of paresthesie (een stoornis in de gevoelswaarneming) rond de kaak.

Instantie: Gerechtshof Den Haag
Datum uitspraak: 01-09-2026
ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2702
Zaaknummer: 200.349.669/01
Rechters: K. Engel, D.A. Schreuder en F.J. Verbeek
Advocaten: M.W. van der Heijden en M.P. de Klerk
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. In 2018 heeft een man een duik in ondiep water genomen vanaf een steiger. Hij liep daarbij een incomplete dwarslaesie op waardoor hij blijvend rolstoelgebonden is. De man meent dat de beheerder en toezichthouder van de locatie aansprakelijk is voor dit ongeval. De beheerder betwist dit. De rechtbank gaat de Kelderluik-criteria langs en oordeelt dat de beheerder onrechtmatig gevaarzettend heeft gehandeld. De beheerder heeft zijn zorgplicht geschonden door geen waarschuwingsborden of verbodsborden te plaatsen. Er is sprake van een causaal verband tussen de onrechtmatige gevaarzetting en de eigen schuld. De rechtbank overweegt dat er wel sprake is van eigen schuld van de man. De man wist dat het water ondiep was en kon de bodem vanaf de kade zien. Bovendien volgt uit het overgelegde medisch dossier dat de man ten tijde van het ongeval 10 eenheden alcohol had genuttigd, hetgeen gelijk staat aan een alcoholpromillage van zo'n 1,5 tot 2,0%. Het is een feit van algemene bekendheid dat iemand bij een dergelijke hoeveelheid alcohol minder controle heeft over de manier waarop wordt gedoken en dat minder voorzichtigheid wordt betracht. Onder deze omstandigheden heeft hij een groot risico genomen door op die plaats in het water te duiken. Dit valt hem toe te rekenen. De conclusie is dat de mate waarin de aan de man toe te rekenen omstandigheden hebben bijgedragen aan het ontstaan van het ongeval wordt gesteld op 50%. In dit geval eist de billijkheid een andere verdeling van de schade. De man heeft door het ongeval op jonge leeftijd zwaar letsel opgelopen dat hem blijvend invalide maakt. Daarnaast is hij niet verzekerd voor zijn schade en is de beheerder dat wel. De schade is bovendien omvangrijk. Op grond hiervan is een billijkheidscorrectie van 20% gerechtvaardigd.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland
Datum uitspraak: 05-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:7092
Zaaknummer: C/16/614165 / HA RK 26-130
Rechters: M.S.T. Belt
Advocaten: Velde, H.H.D. van H.H.D. van Velde, R.H. Koopman en P. Oskam
Wetsartikelen: 1019w Rv, 6:162 BW en 6:101 BW

RECHTSPRAAK

In 2023 is een man betrokken geraakt bij een verkeersongeluk. De man stelt dat de WAM-verzekeraar van de andere automobilist gehouden is de door hem gelden en nog te lijden schade als gevolg van het ongeval te dekken. Volgens de man had de andere automobilist in de gegeven omstandigheden moeten stoppen voor het oranje stoplicht en had hij rekening moeten houden met het overige verkeer op dit drukke kruispunt. Hij heeft daarom een verkeersfout begaan. De WAM-verzekeraar voert verweer. Het kan volgens de WAM-verzekeraar niet anders dan dat de man zelf door rood is gereden, omdat de verkeerslichten volgens de fasediagram van de gemeente conflicterend met elkaar zijn en de automobilist door oranje reed. De rechtbank oordeelt dat op de man de (stelplicht en) bewijslast rust van zijn stelling dat de andere automobilist een verkeersfout heeft gemaakt. Anders dan de WAM-verzekeraar stelt heeft de man meer bewijs bijgebracht dan de verklaringen tijdens het voorlopig getuigenverhoor. Er is immers ook het proces-verbaal van de politie, het onbetwiste letsel en de schade aan de voertuigen. De politie heeft in het proces-verbaal genoteerd dat de man stilstond voor een rood verkeerslicht en is gaan rijden op het moment dat het verkeerslicht groen werd. Uit het proces-verbaal blijkt ook dat de andere automobilist verdachte is. Uit het letsel en de schade aan de voertuigen blijkt dat er een aanrijding met behoorlijke kracht heeft plaatsgevonden. Aangenomen moet worden dat de verkeerslichteninstallatie naar behoren werkte. Dat betekent dat partijen niet elk tegelijk groen licht gehad kunnen hebben. Tegen die achtergrond en gelet op de verklaringen van beide bestuurders, die allebei ontkennen door rood gereden te zijn, moet in beginsel aangenomen worden dat de automobilist door groen is gereden, maar op dat uitgangspunt moet hier een uitzondering worden

gemaakt omdat hij zelf als getuige heeft verklaard dat hij door oranje heeft gereden. Veronderstellenderwijs aannemend dat de man door rood is gereden heeft de automobilist toch een verkeersfout gemaakt. De automobilist heeft namelijk verklaard dat hij het verkeerslicht van groen naar oranje heeft zien overspringen en hij heeft het nog op oranje zien staan toen hij voor de tweede keer naar het stoplicht keek. De verkeersregels brengen mee, dat hij toen in beginsel had behoren te stoppen. Het is onduidelijk hoe hard de man zelf reed. Op de zitting heeft de rechter met partijen foto's van de auto van de automobilist bekeken. Daarop is een flinke deuk te zien. Dit, in combinatie met het als zodanig niet betwiste letsel van de man, wijst erop dat de man waarschijnlijk vrij hard heeft opgetrokken en gereden. Ook voor de man geldt dat hij moest opletten toen hij het kruispunt opreed. Hoogstwaarschijnlijk zijn de automobilist en de man beiden onvoorzichtig het kruispunt opgereden, maar artikel 6:101 BW wordt niet ambtshalve toegepast en de WAM-verzekeraar heeft geen 'eigenschuldverweer' gevoerd. Dit kan dus in het midden blijven.

Instantie: Rechtbank Rotterdam
Datum uitspraak: 18-02-2026
ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:5952
Zaaknummer: C/10/699052 / HA ZA 25-381
Rechters: P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten
Advocaten: Y.Y. Boduç en S. Poelhekke
Wetsartikelen: 6:162 BW, 6 WAM en 6:101 BW